



Владимир Колев

Замъкът на котараците

Инспектор Жано четеше. И усещаше как настръхва. По едно време почувства, че кръвното му хвърква нагоре, а сърцето започва да чука някак на пресекулки. Накрая не издържа и хвърли книгата.

Всъщност – каква ти книга? Книжле някакво... Но се продаваше и по книжарници, и по павилиони за вестници. И вече бе направило автор си богат, защото вървеше като топъл хляб. От корицата на гърба гледаха очите на Малкият Тони. Присмехулни, но не нагли. По своему честни и предизвикващи симпатия. Да, така беше. Колкото и неприятно да е за признаване...

До снимката имаше текст:

„Това може да бъде кратка истина за нещо, типично за времето ни. Може да бъде и импровизация, звучаща като истина. Може да бъде всичко... Но е интересна. Прочетете я! И се заредете с оптимизъм!“

Преди около година, шефът извика инспектор Жано и му възложи спешна задача. От предприятието за унищожаване на износени банкноти беше дошла анонимна информация, че има изтичане. Колкото и износена да е една банкнота, винаги може да направи още един оборот из търговската мрежа. Това правеше проблема наистина опасен. Ако оная напаст журналистите надушат, ела и гледай какво има да става... Никой нормален човек не обича държавата и чиновниците ѝ. Всеки би се смял на историята, в която тъпият държавен чиновник е надигран. А драскачите имат изострен нюх към добре пласиращата се новина. Ако станеше известен гафа с банкнотите, няма сериозна преса, няма жълта – всички ще се захият злорадо и ще нададат вой...

Накратко, трябваше да се действа. Стегнато, точно и ефективно. И най-важното – бързо! Затова и шефът се спря на инспектор Жано. При него празно нямаше. Притежаваше изострения нюх на хрътка, която лесно лови дирята, а после не я изпуска.

Един оглед, за един предиобяд беше достатъчен на Жано, за да се ориентира. Фирмата за охрана на обекта явно беше укомплектована от две категории хора – тъпаци и кретени. А шефът ѝ бе носител на комбинация от двете основни качества на служителите си.

Отначало Жано имаше съмнения, че става въпрос за канал за износ на банкноти. Но след като се разрови по-надълбоко разбра, че издънката вероятно е творение само на един човек. Благодарение на опита на годините, бързо се ориентира и в технологията. Заплесите не бяха предвидили варианта с вентилацията. Когато тя е спряна, а тя често бе спирала поради аварии, банкнотите можеха да бъдат пускани през една тръба от охранявано помещение. И да попадат в разширител, в неохранявана

зала. Тезата защити веднага правотата си – бяха намерени няколко банкноти и в тръбата, и в разширителя.

Кратката справка в личен състав веднага подсети инспектора, който може да бъде въпросният хитрец. Човек с два престоа в панделата за кошкарски истории. Техник по поддръжка на въпросната инсталация. Ама тия наистина имаха глави само за да си носят бомбетата на тях. Назначава ли се лисица за пазач на кокошки?...

На това отгоре нервите на глупчото не издържаха. На другия ден след появата на инспектора, гузният не дойде на работа. Не го откриха и в квартирата му. Предвид сериозността на положението, прокурорът не се поколеба да издаде заповед за обиск.

И тук се появи първата засечка. Не намериха никакви, преки или косвени улики. Психиката на тая категория престъпници предпоставяше за случая разновидности на един вариант – банкноти под паркета или банкноти, зазидани в стената... Ако не са в дюшека, разбира се... Но не се намери нищо. Ни-що!

Добрата професионална интуиция на Жано все пак му подсказваше, че ще напипа за какво да се хване. Стая, комбинирана с бокс, легло, бюро, компютър от трети век преди Христа... С такива компютри можеш да си играеш само игрички от забавачницата. Можеш да си... Я да се поразровим из диска. Игра, игра, игра, „Сесил“, игра, игра... „Сесил“? – Да видим... Хоп-па...

Е, правилно са го казали – търси жената. В основата на всяка позабъркана история има и една жена.

Оказа се келнерка от ресторант в квартала. Обикновено хубавичко глупаче, което много бързо изплю камъчето. Малкият Тонио й пускал големи бакшиши, после тя се отбила след работа да пият по кафе, после... Както се казва, станали интимни. Толкова интимни, че глупчото й се хвалеше в едно писмо как правел номера с банкнотите. Трик! Уж не посямал да й го разкаже директно за да не види присъдата в очите й... Приказки за наивници! Коя жена ще се откаже от много пари, па били те даже откраднати? Тарикатът се правеше на интересен. А писмото беше любопитно и точно.

Само че, глупчото беше забравил да изтрие файла и така си беше бил автогол. Глупав, малък Тонио...

... Още от много малък, Малкият Тони мечтаеше за много пари. Примерно: прибира се през нощта, а покрай него профучават две, явно преследващи се коли. На завоя от първата изхвърча някакъв пакет. В който, оказва се, има – познайте какво? – Много парички, естествено...

Или пък – отива на излет и разглежда с бинокъл съседната гора. Ей така, за да се радва на природата. Изведнъж вижда, че някакъв копае, а после заравя в дупката пакет. И си тръгва. Тони отива и намира – познатите какво?

Но животът се оказва нещо различно. На два пъти се включва в квартални банди, които го използват за изтривалка и се разделяха с него без грам жал. Двамата кратки престоя на сухо и топло, накараха малкия Тони много да мисли. И резултатът дойде.

Успя да се намести в предприятието за пари. Щом Бог му е помогнал да направи първата крачка, няма да му откаже помощта си и за втората...

И малкият Тони продължи да се занимава с мислене.

Арестуваха го на третия ден след изчезването му, когато мина през квартирата да си вземе това-онова. Хазайката му, съзнателна гражданка, звънна в участъка. Ченгетата дохвърчаха. И окошариха малкия тарикат. След два профилактични шамара, младежът пропя. За всичко – от начало до край. Даже нямаше нужда да му показват писмото. Това щеше да бъде сюрприз за процеса.

Понеже каза, че нямал пари, му назначиха служебен защитник. Вердю се радваше и на малко. Защото бе така загубен като адвокат, че никой не го търсеше.

Вестниците, разбира се, изпратиха репортери. Един Господ знаеше за какви пари става въпрос, но точно това даваше храна на предположенията за фантастични, хипотетични цифри... А Малкият кой знае защо и как, спечели симпатиите им?...

Но, на процеса нещата тръгнаха някак не както трябва. И Жано, и прокурорът трябваше да осъзнаят, че в желанието си своевременно да накажат виновника, прекалено са се разбързали. Да, технологията на изнасяне на парите явно беше разкрита. Но – оттам нататък постановките затъваха. Писмо, но не написано на ръка, а намерено в паметта на компютър. – Може да е написано от всеки, защото липсваше парола за влизане! Самопризнания – да, но след шамари! Пресата вдигна пушилката. Вижте какво правят ченгетата... Пускал големи бакшиши на келнерката? – Колко големи? Ха! – Това за големи бакшиши ли го броят?!

Оказа се, че малкият Тони хич не бил за подценяване. Хлъзгав беше като шаран, разиграваше етюди, предизвикваше взривове от смях сред публиката с повдигане на рамене и многозначителни изхъмквания. През цялото време тихо говореше с Вердю който, явно под негова диктовка, започна да пита.

На основният въпрос – къде са все пак парите? – никой не можа да отговори. А един човек пък не поиска да отговори – разбираемо защо...

Съдията метр Даниел не пожела да обремени съвестта си със зле аргументирана наказателна присъда. Оправда задържания и посъветва следствието и прокуратурата да не си чоплят носовете, а да си вършат работата. Естествено, каза го с други думи, изискано.

А малкият тарикат, се възползва от облагите на рекламата, която пресата му беше направила. Оказа се, че имал дарба да пише. Няколко издателства предложиха едно през друго добри хонорари, за да издадат книжката му, която тръгна като топъл хляб...

В книжката реалното и фантастичното така се оплитаха, че беше невъзможно да определиш – това е сериозна истина, а това – заяждане със следствието.

Хората четяха и бяха доволни. Тази история можеше да служи като универсален аргумент за най-различни постановки – от сложните, тенденциозни коментари на журналистите, до домашно изфабрикуваните теории. За тъпите чиновници и гадните ченгета. За корупцията на различни нива. За непригодността на държавата да подреди вътрешния си двор. За чистотата на нацията. И за сегрегацията спрямо негри и араби. Беше намесено и обърканото и безсистемно образование. Правеха се даже алюзии с неуспешната война на тъпите янки във Виетнам...

Преди процеса никой не бе обърнал внимание на един прост технически факт. След това всички се вторачиха в него. В предприятието за унищожаване на банкноти, по средата на вентилационната тръба, свързваща охраняваното и неохранявано помещение, просто имаше мрежест филтър.

За да се намери банкнота в горната част на тръбата, тя трябва да е била пусната отгоре. За да бъде намерена в разширителя, трябва просто да е била поставена в разширителя. Тръба – капан за завейни следователи.

Хората четяха и се смееха. На Жано, описан като инспектор Жак. Похватите му удивително напомнях неудачите на инспектор Дюдю. Смееха се и на прокурора, метр Шато, който имаше основание да се чувства по-нешастен и от Жано. Той пък беше метр Шат. Горкият, беше ту замък, ту писанка, ту тлъст котарак.¹ Каламбурите следваха един през друг. Ту котка се крие в замъка на правосъдието, ту юристите котараци...

1. Игра на думи. Chat /шат/ – котка, котарак; chateau /шато/ – замък /фр./

Само съдията, метр Даниел си беше запазил името. Беше описан като мъдър и справедлив държавник...

И бе послужил като източник за подхранване на оптимизма – чрез него историята намери своя хепиенд.

ИЗВЪН РЕДОВЕТЕ НА РАЗКАЗА: В кратко вестникарско съобщение се описваше нещо за пари и престъпление. Но от снимката гледаше не намръщена и гузна физиономия, а лице с открит поглед.

Човек с такъв открит поглед престъпник?

КРАЙ

© Владимир Колев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11891>]